

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 102

číslo: 26

26. června 2022

Cena: 10 Kč

Požehnání patriarchům i nám

Je dobře, že naše církve nezapomíná na ty, kdo stáli v jejím čele v prvních letech existence, ani na ty, kteří převzali tuto pochodeň víry a nesli ji hrdě dále: Karel Farský, Gustav Adolf Procházka (9. února uplynulo 80 let od jeho smrti), František Kovář...

Se stávajícím patriarchou Tomášem Buttou jsme se tak jako předešlé roky i letos sešli v kostele náboženské obce v Praze - Dejvicích, abychom pobožností a symbolickým položením květin uctili jejich památku. Kázání, které přitom zaznělo z úst bratra patriarchy, se nám, účastníkům z úřadu ústřední rady, jevílo natolik zajímavým, že vám jej neváháme předložit v následujících řádcích:

Vzpomínku na patriarchy lze propojit s ještě hlubším pohledem do dějin Božího lidu a zaměřit pohled na starozákonní praotce, na patriarchy izraelského lidu – Abrahama, Izáka a Jákoba. K nim se řadí též

Pokračování na str. 3

Svatodušní bohoslužba v Betlémské kapli

Na svatodušní neděli jsme v pražské Betlémské kapli – místě, kde si připomínáme naši církev tak blízkou osobnost Mistra Jana Husa – vzpomněli nejen působení kostnického mučedníka, ale také památku tří tovaryšů, protestujících proti prodávání odpustků, kteří byli tajně popraveni přesto, že byl Mistr Jan ujištěn o jejich propuštění. Zmínili jsme i tragický rok 1622, kdy bylo v Betlémské kapli lidem zakázáno vysluhování pod obojí způsobou.

Naše komorní setkání se nicméně neslo v radostném duchu – nejen z možnosti vysluhování večere Páně pod obojí, ale i příležitosti vzdát Bohu díky na tak krásném místě a v neposlední řadě společně oslavit 50. narozeniny bratra biskupa Davida Tonzara. Poprvé zde též zazněla naše liturgie zahraná na nové varhany, na které nás doprovodil skvělý Petr Tvrdek.

O naše tradiční červencové setkání v **Betlémské kapli** ale nebudeme ochuzeni! Přivítáme vás **6. července na slavnostní bohoslužbě**, kterou povede bratr patriarcha Tomáš Butta s farářkou Marikou Zvarďon a pražským biskupem Davidem Tonzarem. Během liturgie vystoupí Pěvecký sbor varhaníků a zpěváků CČSH pod vedením Zdeňka Kovalčíka, úvodní chorál zahráje dechový kvintet „Žestě Pražského hradu“, na varhany doprovodí Lukáš Rýdlo. Bohoslužba bude vysílána v přímém televizním a rozhlasovém přenosu, **prosíme účastníky, aby zaujali svá místa do 14,45 hodin.** **red**

Čtrnáct zastavení s Františkem Zahradkou

Začali jsme na podzim 2013. Už nějaký čas jsme hledali cestu, jak oslovit děti z Příbrami a okolí, aby je, nás i našeho Nebeského Tátu těšilo se setkávat. Nakonec jsme zkusili zažehnout jiskru sami a držíme dodnes. K „tvrdému“ jádru se sem tam přidávají děti z dětského domova v Dubenci, občas zabloudí někdo z farní „diaspory“. Nedělním setkáním na faře před pár lety začala předcházet páteční modlitební společenství, kde jsou děti sice v menšině, ale jsou. Je nás hrstka věřících laiků, ale milost, které se nám dostává, nás nesamozřejmě nese. Před letošními Velikonocemi v nás uzrál nápad vytvořit symbolickou křížovou cestu.

Příbram je historicky hornické město spojené s těžbou. V 50. letech minulého století v místních dolech političtí vězni z nápravně pracovních táborů Vojna a Bytíz v nelidských podmínkách dobývali uranovou rudu. A na jednoho z nich jsme chtěli vzpomenout. Skaut, člen protikomunistického odboje, politický vězeň, šťastný manžel, věřící křesťan, představitel K 231 a Konfederace politických vězňů, spoluzakladatel Muzea třetího odboje v Příbrami a Památníku obětem komunismu Vojna, filmový odborný poradce, milovník přírody, člověk oceněný řadou vyznamenání, kterému byl v roce 2007 prezidentem republiky propůjčen Řád Tomáše Garrigua Masaryka. Jméno tohoto nebojácného a obdivuhodného muže zní – František Zahradka.

Obstarali jsme reprodukcii křížové cesty od B. Skrbkové, kterou ukovali studenti Střední školy Oselce, a s dětmi ji doprovodili čtrnácti

okamžiky Františkova života. Ježíšovo odsouzení jsme dotvořili pasáží z Františkova rozsudku; Šimona v 5. zastavení reprezentuje vězeňský lékař, díky němuž byl František přesunut na lehčí práci na povrch. Veroniku zase důlní na táboře Nikolaj, který Františkovi na šachtu propašoval balíček z domova. Ježíšův druhý pád symbolizují četné kázeňské tresty, které nepoddajný vězeň Zahradka vyfasoval a musel s minimálním přídelem jídla tzv. do díry. Svlékání ze šatů zase symbolizuje 13 let ve vězeňském mundúru bez civilního oblečení. Smrt na kříži jsme vyjádřili skrze širokou amnestii v roce 1960, která se na Františka ale nevztahovala a musel tak „sedět“ dál. K poslednímu zastavení jsme chtěli přidat něco z naděje ve vzkříšení. A tak jsme připomněli jeho „druhý“ život po roce 1989, kdy se zasloužil o vybudování Památníku obětem komunismu Vojna u Příbrami. Právě do speciálního koridoru od

bývalého nápravně pracovního tábora Vojna, kterým vězni procházeli na šachtu, jsme v sobotu 4. června 2022 čtrnáct zastavení s Františkem Zahradkou umístili. Sešlo se nás kolem čtyřiceti poutníků z různých koutů i rozličných církevních rodin. Při zavěšení každého ze zastavení zazněla přímluvná modlitba, některé si dokonce děti samy vybraly. Po společné modlitbě Otčenáš jsme při lahodné medovině poděkovali za prožitky živé vzájemnosti člověka s člověkem, předznamenávající přicházející Boží království.

Symbolická Křížová cesta Františka Zahradky otevírá poutníkům nové dveře k pochopení velikonočního tajemství, podobně jako Meditační zahrada s Památníkem obětem zla v Plzni, za jejímž zrodem stojí Františkovy kamarád, politický vězeň Luboš Hruška. Vyjděte tedy s radostí a budeme vedeni v pokoji.

Martín a Iva Jindrovi s kamarádkou Ivou Šípovou

Česko-ukrajinské setkání v Prachaticích

V neděli 29. května se v prostorách náboženské obce Církve československé husitské v Husinci/Prachaticích, spravované Samuelem Vašinem, uskutečnil česko-ukrajinský den. Podílela se na něm také diakonie Naomi z Prachatic a dále Církve bratrská v Husinci i římskokatolická farnost v Prachaticích, reprezentované Pavlem Férem a prachatickým vikářem Petrem Plášílem. Akce se zúčastnil i zástupce městského zastupitelstva Jakub Nepustil (Živé Prachatice), ale především na tři stovky účastníků.

Přátelskou atmosféru zpestřilo hudební vystoupení ukrajinských hudebníků, které nabídlo seskupení složené z před válkou u nás azyl naleznuvších uprchlíků. Jejich repertoár sestával z lidových písní jejich ruskou agresí postižené vlasti. V obdobném duchu byla i ukázka

gastronomických tradic, takže se samozřejmě podával boršč v několika variantách (léta u nás považovaný mnohými za ruské jídlo, ale v rodném listu má Ukrajinu), stejně jako pirožky, grilované maso i sladké pečivo. Svůj prostor si našly děti, pro které byly uspořádány zábavné soutěže, a naopak ony vystavily své obrázky na improvizované venkovní výstavě. Díky účasti zdravotníků z Červeného kříže došlo na předvedení a nácvik praktických základů první pomoci, svůj stánek zde měl Eko-com, který zase vychovává ke správnému třídění a likvidaci odpadu. Krom zástupců zmíněných církví (tudíž došlo k ekumenickému setkání) zavítaly i sestry boromejky z prachatického domu sv. Jana Nepomuka Neumanna. Na dohled věže prachatického kostela se na zahradě blízko hradeb sešlo mnoho uprchlíků, nechyběli domácí dobrovolníci, dorazilo i pět aut s Ukrajinci z Písku. Akce, probíhající od 13 do 20 hodin, tedy nepřilákala zájemce jen z Prachatic a lze jen doufat, že toto přátelské setkání nebylo poslední a může být inspirací i pro jiné.

Petr Hejna

Gratulujeme k Templetonově ceně, pane Franku Wilczeku

„Ústředním zárazkem fyziky je pro mě skutečnost, že hraním si s rovnicemi, kreslením diagramů, prováděním výpočtů a prací ve světě mentálních konceptů a manipulací ve skutečnosti popisujete skutečný svět. Pokud jste hledali snahu porozumět tomu, co Bůh je, skrze pochopení Božího díla, tak to je ono.“

Jméno amerického teoretického fyzika a matematika polsko-italského původu Franka Wilczeka bylo nyní připojeno k jednaapadesátí vynikajícím osobnostem, mezi nimiž je třeba Matka Tereza, dalajlama, arcibiskup Desmond Tutu, Alexandr Solženicyn, zakladatel komunity v Taizé bratr Roger a také náš teolog Tomáš Halík. Laureáti prestižní Templetonovy ceny, jejichž celoživotní dílo ztělesňuje spojení vědy a víry, získávají více než 1,3 milionu dolarů – cena je největším finančním ohodnocením jednotlivce vůbec. Částka je dokonce vyšší než Nobelova cena – čímž se má vyjádřit skutečnost, že nejdůležitější pokrok se nedosahuje čistou vědou, ale harmonií vědy a náboženství. Cena, jak známo, nese název po svém zakladateli, britském obchodníku a filantropu siru Johnu Templetonovi; udílí se od roku 1972. Frank Wilczek je profesorem fyziky na Massachusettském technologickém institutu a nositelem Nobelovy ceny za fyziku (2004), kterou obdržel spolu s Davidem Grosseem z Kalifornské univerzity a Davidem Politzerem z Kalifornského technologického institutu „za objev asymptotické svobody v teorii silné interakce“.

V posledním čtvrtstoletí se naše chápání nejhlubší reality přírody radikálně změnilo. Jsme teď až svůdně blízko dlouho očekávanému průlomu – velkému sjednocení fundamentálních sil přírody.

Vůdčí roli ve formulaci nově objevených zákonů a přístupů sehrál renomovaný fyzik a nositel Nobelovy ceny Frank Wilczek. Pro širší veřejnost je představuje ve své knize, v níž po připomenutí starších představ o hmotě a prostoru vysvětluje pozoruhodný objev, objev, který nazývá „lehkost bytí“: že hmota je vybudována z téměř nevažitelných součástí a nejjazším zdrojem hmotnosti je čirá energie. Ale ukazují nám i to, že prostor není pouhé prázdno a pasivní úložiště hmoty, ale dynamické „tkanivo“ – jakýsi moderní éter. Tkanivo fundamentálnější než jakákoli „fundamentální“ částice. Tkanivo, jehož spontánní aktivita částice tvoří i ničí. Toto nové chápání hmotnosti a „prázdného prostoru“ vysvětluje záhadnou slabost gravitace a poskytuje jasný obraz o úspěšném sjednocení všech sil přírody.

Lehkost bytí aneb Bytí jako světlo, kniha přístupná, okouzující i troufalá, předvádí vesmír, v němž hmota je bzukot podivné hudby, hmotnost nic nevadí a prázdny prostor je mnohovrstevný, mnohobarevný supravodič. Poskytuje velkolepý nový pohled na náš fantastický vesmír a předvídá nový zlatý věk fundamentální fyziky.

Z popisu jedné z Wilczekových knih přeložených do češtiny pod názvem *Lehkost bytí aneb Bytí jako světlo* (Argo 2011, 303 stran). **red**

Z kazatelského plánu

3. neděle po svatém Duchu

Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí.

(Žalm 47,2-3)

První čtení: 1. Královská 19,15-16.19-21

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Abychom opravdovostí své víry naplňovali svůj život ve svaté církvi Kristově, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom byli vděční za to, že víme, komu jsme uvěřili, a za slovo Boží se nikdy nestyděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, tobě patří nebe i země a od tebe pochází vše dobré. Prosim tě, udělej nám ducha pravé zbožnosti, aby oživil to, co je v nás dobrého, a zachoval to pro věčnost! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Galatským 5,1.13-25

Evangelium: Lukáš 9,51-62

Verše k obětování: Žalm 16,1-2

Verše k požehnání: Lukáš 9,56.60

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, chválíme tě, že mezi námi rozdělujš poklady své milosti. Pozvedni nás do nového života a učiň z nás ochotné nositele radostné zvěsti tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 75, 77, 87, 104, 143, 294, 303

Hospodin se ptá: kde jsi, člověče?

Martin Buber sebral různá vyprávění o chasidech, pravověrných obyvatelích Haliče a jiných oblastí Ruska. Píše např. o rabinovi, kterého vláda pro jeho náboženskou horlivost uvěznila. Před jedním výslechem ho navštívil policejní šéf. Žid se právě tiše modlil a ani si ho nevšiml. Policista ho chvíli pozoroval a pak se ho zeptal, čemu vlastně věří a jak má rozumět tomu, že vševědoucí Bůh hledá Adama a ptá se: „Kde jsi?“ Rabin mu na to řekl: „Každá doba, každá generace a každý člověk najde v Bibli sám sebe, protože Bůh stále člověka volá: Kde jsi? Uběhlo už mnoho dnů a let z času, který je vyměřen i tobě. Co jsi z těchto dní a let udělal? Kde vlastně jsi? Takže Bůh ti třeba říká: Žiješ už šestačtyřicet let. K čemu ses za tu dobu dopracoval? Kam jsi dospěl?“ Když policista slyšel o počtu let svého života, zamyslel se, položil rabinovi ruku na rameno a řekl: „Tak to zřejmě bude. Odpověď jsi dobře.“ Bylo na něm vidět, že ho rabinova slova zasáhla.

Dnešní člověk, který žije v sekularizovaném prostředí, poznává všechno stále líp, a občas se třeba zeptá, kde je vlastně Bůh, když ho nikde nevidí. Je někde nahoře, nebo dole? Graham Greene napsal, že když se dva neznámí lidé dají do hovoru, po deseti minutách začnou mluvit o Bohu,

protože to je téma, které se dotýká každého z nich. V Buberově vyprávění o tom mluví rabin s policistou. Každý z nich měl svůj názor, a přesto se rabinovi podařilo probudit v srdci policisty otázky, které tam byly po léta ukryty, a to oba nakonec sblížilo. Neboť věci víry nejsou pouhou teorií, ale dotýkají se našeho denního života. Odmítnutím Desatera a Boží existence se daný problém v srdci člověka nevyřeší.

Teolog Helmut Thielicke napsal: Ve skutečnosti se náš život víry nezmění tím, že nám určitá pravda nebo dogma přináší rozumové těžkosti, když nemůžeme třeba pochopit Kristovo vtělení nebo se nám Boží milost a zároveň spravedlnost zdají nepřijatelné. Zároveň je ale jisté, že tyto intelektuální námítky nezpůsobí odpadnutí od víry. Pak hledejme důvody, proč je nám víra nepřijatelná. Buberův policejní šéf nám připomíná lidi, kteří se na náboženské věci dívají kriticky, odsunují je do oblasti bajek a mýtů a uznávají jen přirozené skutečnosti. Dnes mají svůj význam malá společenství věřících, kteří se scházejí po vzoru prvních křesťanů, modlí se a uvažují o Duchu, který se na počátku vznášel nad vodami, aby vnesl do všeho stvoření náležitý řád.

Miloslav Fiala

Nad Písmem

O povolání a následování

L 9,57b

„*Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.*“

Sestry a bratři, Boží povolání je výsadou, přesto někteří povolání váhali, nebo se dokonce snažili svému poslání vyhnout. Ale nakonec pochopili, že nemají na vybranou. Eliáš se však povolání nebránil. Skoro jako by je očekával. Když za nim přišel Eliáš, oba věděli, o co jde. Ale také, že to nebude jednoduché.

Elijášovi usilovali mocní o život, sváděl boj s Baalovými proroky, až zůstal úplně sám. A přestože horlil pro Hospodina, který tolikrát prokázal svou moc nad pohanskými bůžky a nevěrnými lidmi, někteří se stále nepoučili. Co s nimi? Jak se mohou lidé navrátit k Bohu, když ti, kteří by měli jít příkladem, opakovaně selhávají? A tak vyslanci neohodného krále skončí v plamelech a vládce Samaří podlehe své nemoci.

Možná právě tato dávná událost inspirovala Ježíšovy učedníky k úmyslu uvrhnout oheň na samařskou vesnici, ve které je odmítl přijmout. Ale Ježíš jim to zakazuje. Právě i tohle nepřijetí je totiž součástí jeho údělu – být stále na cestě a nemít kde hlavu složit. Ježíš přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní jej nepřijali. Na tomto světě nikde neměl skutečný domov. Od narození byl na cestě a někdy i na útěku. Ani nyní neputuje do Jeruzaléma, aby se tu usadil a zabydlel. Ježíš se tedy přes Golgotu vrací k Otci.

Ježíš zakazuje učedníkům užít násilí. Byla by to jen obyčejná pomsta, nikoli boj o přežití. Zápas o kousek místa k životu jako v případě Eliáše, který s vypětím všech sil a na hranici možností připomínal, že Bůh si tento svůj lid vyvolil, aby skrze něj i ostatní

národy poznaly pravého Boha. Proto, kde jinde má platit Boží slovo než v zemi zaslíbené, kterou jim Bůh vydobyl a daroval? Kde jinde má být Hospodin uctíván a veleben než tam, kde připravil domov pro svůj lid? A tak Eliášův oheň bolestivě probouzí svědomí těch, kdo zrazují Hospodina. Ale zároveň prorok nebrání Eliášovi vrátit se k rodičům a pozdravit se s nimi, než se vydá na cestu.

Naproti tomu Ježíš od svých učedníků vyžaduje radikální rozloučení s minulostí. Když už totiž ve svém domě není doma ani Boží Syn, je čas všechno opustit a jít dál. Nemstít se, neubližovat, ale ani se neohlížet zpátky a nelitovat. Je třeba jít dál a doufat, že Bůh stvoří novou zemi a nové nebe, kde nebude bolest, ani pláč, ani smrt.

A skutečně, vzkríšením nastává zlom a otevírá se cesta k úplně novému životu. K životu s Bohem, který se jako Duch svatý zabydluje v lidském nitru a místo nepřátel zapaluje v srdcích lidí víru. Učedníci naplnění Duchem svatým jsou stejně horliví ve službě, jako byl Eliáš, ale na rozdíl od starozákonních proroků vydávají se do celého světa. O Letnicích to dokonce na chvíli vypadalo, že společenství věřících se bude rozrůstat jaksi automaticky a ve zrychleném režimu. Ježíšovi učedníci se vydali do světa a navíc jsou podle apoštola Pavla povolání ke svobodě. Takového povolání by se asi bránil málokdo. Zejména milovníci cestování by se hlásili do řad apoštolů v zástupech.

Ale Ježíš si své učedníky povolává sám. Dokonce i po vylití Ducha svatého zůstává povolání osobní záležitostí. Předpokládá totiž pověření ke konkrétnímu úkolu a vědo-

mé přijetí cesty následování Ježíše. A Ježíš upřímně a otevřeně každého informuje, že se s ním vydává na cestu nelehkou.

Učedníci s Ježíšem rozhodně nejedou na dovolenou. Ale ani nemusí s nikým zápasit. Když je někde nepřijímou, jdou prostě dál. Pokračují v cestě. Nezdá se to být tak obtížné. Ale je. Dá se jen tak přehlédnout odmítnutí? Je tak snadné zapomenout na ponížení? Nevrací se snad člověku do mysli vzpomínka na příkoří, nespravedlnost a bezpráví, dokud není učiněna náprava, viníci potrestáni a oběti odškodněny? Neměli by Samařští přeci jen zakusit Boží hněv pro svou pýchu?

A co když se jen zavzpomíná na „staré dobré časy“? To se také nesmí? Proč Ježíš zakazuje ohlížet se zpátky?

Protože čas běží, utíká a krátí se. A Ježíš se vrací k Otci. Směřuje k němu. Kdežto ti, kdo ho mají následovat, jsou pohrouženi do minulosti a nasměrování úplně jinam.

Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe sama, ale služte v lásce jedni druhým, nabádá apoštol a připomíná tak, že Boží povolání je vždycky povoláním ke službě. I následování Ježíše je výsadou a službou zároveň. A ten, kdo slouží, vykonává své poslání nejlépe tehdy, když nepotřebuje obšírné vysvětlení, ale ví předem, co a kdy se od něj očekává. Jako Eliáš je připraven na cestu dřív, než zazní zavolání. A Ježíše následuje bez váhání. Pak je cesta k Otci velmi jasná a zřetelná. Jako když Bůh povolal Eliáše přímo do nebe. Buďme tedy stále nablízku Božímú slovu v Písmu, v modlitbě i v svátostech, aby nás provázelo a vedlo na všech našich cestách.

Eva Buttová

Pane Ježíši, děkujeme, že jsi nám připravil cestu k Otci a zaslíbil Příklad, Ducha Pravdy, který nás uvádí do veškerého poznání a uschopňuje nás ke službě.

Kéž jsme horliví, vytrvalí a trpěliví při naplňování svého poslání.

Ohleduplní k tobě a svým bližním. A vážíme si svobody, kterou jsi nám daroval. Amen.

Požehnání patriarchům i nám

Pokračování ze str. 1

patriarcha Josef, který je také důležitou postavou v dějinách Božího lidu s pozoruhodnými příběhy, které jsou zachyceny v závěrečné části knihy Genesis.

V příběhu zpsaném v Gn 48,8-20 vystupuje i jeho otec Jákob, zvaný též Izrael, a Josefovi dva synové. Středem této události ve 48. kapitole knihy Genesis je požehnání. Vždyť požehnání je důležitým tématem celé této první biblické knihy. Bůh žehná a člověk je příjemcem tohoto Božího požehnání. Touha člověka po požehnání znamená úsilí získat si Boží přízeň, být vybaven zvláštní silou a mít ve svém počínání zdar. Mít Boží požehnání a přízeň je naší touhou v církvi a také my máme být nositeli požehnání pro druhé.

V příbězích o praotcích je důležité, že patriarchové tvoří souvislou na sebe navazující řadu, která je rodového charakteru, ale i duchovního rázu. Tato návaznost je zřejmá i při rozmanitosti jednotlivých osobností. Tato kontinuita, souvislost, trvalá spojitost se projevuje trojím způsobem. Za prvé v požehnání, za druhé ve vyznávání víry a za třetí v zaslíbení toho, co se vztahuje k budoucnosti.

Nositelem požehnání byl nejprve Abraham (Gn 12,2-3). Po smrti Abrahama se projevovalo požehnání v životě Izáka (Gn 25,11). Izák pak předal požehnání Jákobovi, i když prvorozeným byl Ezau (Gn 27). Jákob předává požehnání Josefovi a jeho dvěma synům. Je důležité uvést, že nejen muži, ale

i ženy jsou nositelkami požehnání. Ten, kdo je nositelem požehnání, často prochází různými zkouškami a nástrahami, ale přesto jej Bůh nakonec provede vším tím k dobru.

Gestem požehnání je položení rukou na hlavu toho, kdo požehnání přijímá. Případně i vztažené ruce směrem k němu, kdy ruce jsou pozvednuty do výše ramen. Žehnání pravou rukou mělo zvláštní důležitost. Součástí úkonu žehnání je slovní formulace. V knize Genesis se nacházejí různé formulace plně obrazů, které vyjadřují hojnost, přízeň a dobro. Žehnací formule najdeme i v dalších knihách Starého zákona, například v žalmech. Kněžské požehnání je v knize Numeri (Nu 6,22-27). Těmito slovy tzv. áronského požehnání mohl žehnat jen kněz.

V naší bohoslužbě je obsaženo v závěru požehnání, které nám předal patriarcha Karel Farský: „Požehnání všemohoucího Boha Otce... nechť sestoupí na nás a zůstane nám i budoucím.“ Jako bylo požehnání s našimi otci, zakoušíme jeho dotek i my a také toužíme po tom, aby Boží požehnání provázelo naši církev i v budoucích dobách a v budoucích pokoleních.

To druhé je návaznost na vyznání patriarchů. Když se soustředíme na obsahovou stránku Jákobova požehnání, tak je zřejmé, že se jedná o velkolepé a slavnostní vyznání víry. Patriarchové věřili v jediného Boha Hospodina. Byli nositeli této víry uprostřed světa, který se vyznačoval různými pohanskými

pověrami a praktikami a zřetelně se v něm projevoval kult moci a zbožštění neomezených vládců. Bůh je v požehnání daném Josefovi a jeho synům označován tituly jako „Pastýř“, jako „Anděl“ a jako „Vykupitel“. Bůh je charakterizován jako Pastýř, který věřící vodí, jak to známe z Žalmu 23 (Ž 23,1). Výraz „Anděl“ někteří překládají jako „Král“. A Vykupitel (hebr. goel) je označením Hospodina i u proroka Izajáše (Iz 41,14; Iz 48,17; Iz 49,7,26) a vyskytuje se i na dalších místech Bible (Ž 78,35; Jb 19,25). Je to tedy tentýž Bůh, ve kterého věřili patriarchové. Doba se proměňuje, dějiny kráčeji neustále dál a odehrávají se nové události, ale víra v Boha je stále stejnou jistotou života. Je to víra a vyznání církve, ale i osobní víra a vyznání patriarchů.

Třetí návaznost a trvalá spojitost v řadě patriarchů spočívá ve sdílené a předávané naději. Bibličtí patriarchové Jákob a Josef sdíleli naději, že se budou Izraelci opět moci vrátit do země, kterou jim Bůh slíbil (Gn 48,21). Tuto darovanou zemi vyhlíželi a tuto naději předávali budoucím generacím. Sdílet kontinuitu s patriarchy znamená nejen ohlížet se do minulosti a připomínat si Boží vedení a milost v různých dřívějších situacích, kterými jsme jako jednotlivci i jako církev procházeli, ale významný je pohled dopředu. Výhled starozákonního lidu je spojován s konkrétní zemí, oplývající hojností. Výhled lidu nové smlouvy znamená mít zrak otevřen pro budoucí Boží království, pro Kristovu vládu v úplnosti, která spočívá v duchovních hodnotách spravedlnosti, pokoje a radosti (Ř 14,17).

Bibličtí starozákonní patriarchové byli nositeli požehnání, vyznání víry

Církev československá husitská zve na

VEČER PRO MISTRA JANA HUSA

v úterý 5. ČERVENCE 2022 od 17 hodin

SBOR KNĚZE AMBROŽE v HRADCI KRÁLOVÉ

- ekumenické bohoslužby, káže prof. Tomáš Petráček
- koncert Jardy Svobody

Výtěžek doporučeného příspěvku 100 Kč na koncert bude věnován na dokončení koncertní zvonohry ve věži. Občerstvení zajištěno. Projekt se uskuteční za podpory Města Hradec Králové.

a zaslíbení. Totéž můžeme vztahovat i na naše zesnulé patriarchy, kteří tvoří dějinnou kontinuitu Církve československé husitské. I oni toužili po Božím požehnání, po Boží přízni pro svou církev a také zastávali víru v jediného Boha, biblického Boha, který se nám plně dává poznávat v Ježíšovi. Oni toužili také po dobré budoucnosti, kterou

Bůh zaslíbil svému lidu jako Kristovo království v plnosti. Kéž na ně můžeme navazovat a toužíme po Božím požehnání, zřetelněji projevujeme a vyznáváme svoji víru a jsme lidmi naděje, kteří hledí do budoucnosti povzbuzování Kristovým zaslíbením: „Neboj se, malé stáde, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království“ (L 12,32). **Tomáš Butta**

Noc kostelů v České Lípě

Noc kostelů v kostele Mistra Jana Husa v České Lípě začala trochu neobvykle: koncertem na schodech kostela! Bylo to už podruhé, protože vloni musela být celá Noc kostelů na schodech, neboť vnitřek kostela byl zaplněn lešením kvůli opravě stropu v havarijním stavu. Co bylo loni z nouze, bylo ale tak pěkné a působivé, že vstupní pro-

gram – koncert jazzového orchestru SWINGBAND Zdeňka Hůly – pořadatelé venku rádi zopakovali i letos. Atmosféru tohoto setkání vám snad vypoví i fotografie: posluchači spokojeně poslouchají a postávají či sedí obklopeni vzrostlými stromy, rodinky s kočárky, přítomné děti i mnozí senioři. Po úvodním koncertu se návštěv-

ní přesunuli již dovnitř, kde si prohlédli, jak vyhlíží loni vytvořený nový strop. Čekala je tam ale také prodejní výstava obrazů Krajina Pavla Macáka.

Pro zájemce o Jehmlichovy vzácné varhany z r. 1858 bylo přímo na kůru připraveno vyprávění o osudu, stavbě a tajích tvoření tónu tohoto nástroje a prohlídka varhanních útroh. Pro doložení zvukových kvalit nástroje na něj zahráli tři českolipští varhaníci a zazněl i sólový zpěv. Posluchači oceňovali výjimečnou akustiku kostela. Závěr programu věnovali přítomní společnému zpěvu písní z Taizé.

Noc kostelů navštívilo postupně na 160 návštěvníků a v průběhu programu bylo slyšet pochvalná slova, že se Nocí kostelů pořádají. Potěšitelné, že?

Ještě více potěšující je to, že z návštěvníků Noci dva přišli nově na nedělní bohoslužbu Náboženské obce ČČSH v České Lípě.

Petr Trunec

Foto: Štěpán Trunec

HUSITSKÝ FESTIVAL PRO MLÁDEŽ

Církev československá husitská

9.7.2022

Hlas už síli...

HUS

U D B A M Ě N Í L O V O

NÁBOŽENSKÁ OBEC ČČSH

ŘEVNICE

společensví, kapely, tanec, zpěv, tvoření, hry, debaty, jídlo, pítí, přespávačka, kamarádi, táborák..... UP DATE

Zprávy

Fotografie z Česko-ukrajinského setkání v Prachaticích - viz str. 1

Zahájení stavby zvonohry

Náboženská obec CČSH v Hradci Králové s potěšením oznamuje, že dne 1. června 2022 byla ve Sboru kněze Ambrože slavnostně přestřižena stuha a stavba zvonohry ve věži Ambrože byla oficiálně zahájena.

Projekt se nyní nachází ve své druhé polovině. Je odlito všech 50 zvonů a vykováno všech 50 srdcí, je vyrobena klaviatura. V posledních měsících proběhlo nezbytné jednání s památkáři, stavebním úřadem, hasiči apod., než architekt Jan Mádlík mohl ukončit architektonickou studii. Nyní se tedy zahajuje I. etapa stavby umístění zvonohry, kdy se bude připravovat prostor věže pro umístění kabiny, následně bychom rádi ještě v letošním roce také začali s instalací zvonů. K dostavbě zvonohry jsou nyní zapotřebí přibližně 3 000 000 Kč, ale projekt se stává známějším. A tak věříme, že společně brzy uslyšíme skladby v podání nejlepších světových carillonérů, např. Boudewijna Zwartta, jenž zvonohře věnoval nejedno benefiční vystoupení.

Pokud vás projekt zaujal, můžete také přispět na transparentní účet č.: 4862517001/5500, děkujeme. Více

informací najdete na našich webových stránkách www.zvonohrahradeckralove.cz.

Byli bychom moc rádi, kdybychom v budoucnu mohli navázat užší spolupráci například s filharmonií v Hradci Králové, jelikož zvonohra bude splňovat všechny parametry koncertního nástroje a vybízet tak k festivalům mezinárodní úrovně.

Přestřižení stuhy se tedy zúčastnil ředitel hradecké filharmonie Václav Derner, za kulturní oblast nás přijela podpořit operní zpěvačka paní Dagmar Pecková, velkým patriotem Hradce Králové a zároveň fanda naší zvonohry je také sportovní moderátor, trenér a hokejista Martin Hosták. O projektu krátce pohovořil zvonářský mistr Petr R. Manoušek a architekt Jan Mádlík. Nechyběl ani emeritní biskup Štěpán Klásek, iniciátor projektu, a patriarcha Tomáš Butta, který pronesl ve spojitosti s letošním výročním rokem několik slov o jednom z našich zvonů, jenž nese název J. A. Komenský. Celým večerem provázel a modlitbu pronesl biskup Pavel Pechanec. Na závěr jsme vyslechli koncert Královéhradeckého kvarteta a Bach, Händel, Mozart a jiní velikáni hudby v jejich podání pak vyzdvihli slavnostní chvíli.

Budování zvonohry vidíme jako velký závazek pro budoucí časy, ale věříme, že dílo se snad podaří, a to v dohledné době. Je před námi nemalý úkol, možná i proto se říká, „že nás nebolí záda, ale tíha, kterou nosíme“. A tak si všichni přejme, abychom byli dobře napřímení a v duchovní i kulturní oblasti, která je tak provázaná, abychom si navzájem přinášeli povzbuzení. Doufáme, že naše společné dílo se ponese v dobré harmonii a Pán nám požehná.

Jana Pechancová

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O rozhodnutí k následování

Rozhodněte, zda následující věty odpovídají textu v Lukášově evangeliu 9,57-62. Podle toho vyberte písmenka do tajeňky.

1. Když Ježíš mluví o tom, že zvířata mají svá doupatá, jako příklad uvádí vlky. ANO (M) NE (K)
2. Dále mluví o ptácích, kteří mají svá hnízda. ANO (A) NE (L)
3. Syn člověka má štěstí, že má hodně příznivců, a proto má vždy kde hlavu složit. ANO (R) NE (M)
4. Člověk, kterého Ježíš vyzval k následování, chtěl nejprve pochovat svého otce. ANO (K) NE (L)
5. Ježíš mu k tomu dal svolení. ANO (A) NE (O)
6. Jiný člověk se nejprve chtěl rozloučit se svou rodinou. ANO (L) NE (I)
7. Ježíš na to namítl, že kdo se ohlíží zpět, není způsobilý pro Boží království. ANO (I) NE (N)

(Řešení z minulého čísla: Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce.)

Jana Krajčířiková

Rekreace v Maleticích

Apartmá ve staročeském statku v malebné vesničce Maletice na břehu Blanice. 5000 Kč (týden pro rodinu s 1-2 dětmi).

Kontakt: Marie Lamrová 774 503 142, lamrovamarie@seznam.cz. Martin Tlustý

Sbírka pro Maxíka

Dobrý den, jsme rodiče malého Maxíka, chlapečka s vzácným genetickým onemocněním - spinální svalovou atrofií 1. typu a podezřením na poruchu autistického spektra. Sbírku zakládáme na pořízení většího automobilu, bez kterého se bohužel neobejdeme. Maxova diagnóza zahrnuje neustálé dojíždění na terapie - neurorehabilitace, plavání, hipoterapie, ABA terapie, kontroly u lékařů a lázeňské pobyty. Více informací o Maxovi získáte na FB @maxuvzivot.

Sbírku najdete na stránkách www.donio.cz/vetsi-automobil-pro-maxika.
Děkujeme!

Bohoslužba za krajinu 2022

Poslední květnovou sobotu se konal již 15. ročník ekumenické bohoslužby za krajinu, která každoročně probíhá na zahradě v otevřeném prostoru vysoko nad Vltavou na Sedleckých skalách. Bohoslužba se začala sloužit v době, kdy mělo být rozhodováno o silničním obchvatu Prahy, který by vážně poničil životní prostředí v této ale i v dalších částech Prahy. Účastníci bohoslužby se rozhodli sloužit a modlit se za krajinu každý rok, protože ničení krajiny člověkem stále pokračuje i v jiných podobách. Krajina je dílo Boží a za toto dílo máme my, lidé, mít zodpovědnost. Po bohoslužbě se vždy koná přednáška s tematikou životního prostředí (letos Obydlování krajiny jako její tvorba). Na další ročník jste srdečně zváni.

Renata Wesleyová

*"Každá duše vám platnou a životní milí,
musí bohu nadě vřelky váš mlouvatí,
položte vám jako křten v andě
a vyznání pravdy Boží jako ovoc v ústech,
aby vám svědků vyznání pravdy vždy plodila."*

**OLMOUČKÁ DIECÉZE
A OSTRAVSKÝ VIKARIÁT CČSH**

zvou všechny věřící a sympatizanty: na tradiční pouť k Winklerově zvonici na Ostravici, která se koná k uctění památky Mistra Jana Husa a dalších věrných svědků víry
v úterý 5. července 2022, od 10:00.

Slavnostní bohoslužbu budou vést
bratr biskup Tomáš Chytil
sestra farička Gabriela Bjolková

Doprava: Vlak z Ostravy vyjíždí z hlavního nádraží 8:25, přestup ve Frýdlantu n.O

